

[Valbak.]

logisk ud fra forslagets mere formelle forudsætninger. Brøken $\frac{9}{10}$ er jo ført over i erstatningsberegningen; jeg kan derfor igen henvise til den forestående udvalgsbetænkning.

Jeg har imidlertid lyst til til sidst at lægge et par refleksioner frem vedrørende ulykkesforsikringsloven set i en noget større sammenhæng. Denne lov fik vi allerede omkring århundredskiftet, så vidt jeg ved, og den er således betydelig ældre end loven om invalideforsikring. Lovens sociale betydning var derfor fra starten enorm, men så vidt jeg kan se, medfører udviklingen dag for dag, at loven stadig vil tabe i social betydning. Før i tiden udgjorde lovens renterstatninger det nødvendige eksistensgrundlag for mange mennesker. I dag har vi en invalidepensionslov med en god dækningsgrad, ligesom man er begyndt at betræde gradueringsvejen efter handicappets sværhedsgrad, en metode, der tidligere var forbeholdt ulykkesforsikringsloven. Kapitalerstatningerne blev i mange tilfælde anvendt til investering i uddannelse eller selvstændig virksomhed. I dag har vi revalideringsloven. Lovens rent lægelige kriterier for erstatning korresponderede i sin tid godt med de sociale og erhvervsmæssige følger af ulykken. Udviklingen har medført, at der i dag ikke er denne sammenhæng. Harmoniseres nu dagpengene, rejser det spørgsmålet om at samle bestemmelserne om dagpengene i én lov og i én administration.

Tilbage står vel så stort set erstatning for svie, for smerte og for ulempe, og hvis dette forhold også vil kunne henføres til andre eksisterende ordninger, kunne man måske en skønne dag stå over for muligheden for en større forenkling her i det sociale og administrative system, og forenkling betyder jo indvundet knap, kvalificeret arbejdskraft og økonomi til nye opgaver.

Jeg har gerne villet kaste disse tanker ud, for at de måske kan indgå i de videre overvejelser. Hvis der nemlig er noget om dette, må de beslutninger, der tages på ulykkesforsikringslovgivningens område, ikke så gerne skabe for mange bindinger til loven og dens administration.

Kurt Brauer: Da SFs ordfører er forhindret i at være til stede, skal jeg i hans sted

knytte nogle korte bemærkninger til det foreliggende forslag til folketingsbeslutning.

Forslaget indeholder så mange rigtige tanker, at man har lov til at undre sig over, at det ikke er blevet ført ud i livet for længe, længe siden. Nu tales der med nogen ret fra de borgerlige partiers side om, at når man har ventet så længe, kunne man vel også vente det par måneder, til kommissionen er færdig med sit arbejde.

Alene sigtet, at der ved tab af arbejdsfortjeneste skal være tale om egentlig erstatning, kunne efter SFs opfattelse i sig selv og helt alene bære et forslag. Det ligger jo helt på linje med de tanker og synspunkter, som SF gav udtryk for under behandlingen af lovforslaget om forhøjelse af dagpengesatserne under arbejdsløshed, som vi fremsatte her i folketinget den 21. november 1968.

Som nævnt indeholder det foreliggende forslag så meget rigtigt, at det i allerhøjeste grad er besynderligt, at ordførere offentligt vil give udtryk for, at lønmodtagergrupper, der ikke er fastlønnede, skal gå ned i indtægt under sygdom, mens de finder det rigtigt, at funktionærgrupper som f. eks. folketingsmænd skal have fuld løn under sygdom. Som det siges i bemærkningerne til forslaget, er det meningen, at der skal gives erstatning for tabt arbejdsfortjeneste under sygdom. Derfor kan det være lidt vanskeligt at forstå, at man kun foreslår 90 pct. under sygdom. Så vidt vi husker, har socialdemokraterne dog tidligere været enige med SF i, at der under sygdom påløber visse udgifter, som man ikke har, når man er i arbejde, og som man heller ikke har, når man er arbejdsløs.

Der er yderligere en enkelt ting, som jeg finder det af betydning at knytte et par bemærkninger til ved denne lejlighed. Det er forslaget om, at karensdagene bortfalder. For folk, der har gået på en arbejdsplads, har det gennem mange år været uforståeligt, at man skulle gå 3 dage, før man fik hjælp, hvis man havde forstuvet en tommelfinger, men at man skulle gå en uge, før man fik hjælp, hvis man havde influenza. Det har sikkert også virket mærkeligt på de handlende, at den syge bedre kunne betale sin købmandsregning, hvis han havde forstuvet en tommelfinger, end hvis han var forkølet.

I det hele taget er karensdagene vel nok